

Maria Bebudelsesdag, Sulsted kirke 27.03.2020 kl.

10.00

Salmer

DDS 71 Nu kom der bud fra englekor,
874 i "100 salmer" Du tar mig som jeg er

Velkomst

Velkommen til en kort gudstjeneste i dette højloftede rum, hvor der både er plads til det sorgen og glæden, til klagen og taknemmeligheden, til vrede og forsoningen, ja plads til de mærkelige og modsatrettede følelser og tanker, vi kan have i denne coronatid.

Kirkens navn for denne søndag er "Maria Bebudelses dag", dvs. den dag hvor Maria får bud om, at hun skal være mor til Jesus. Vi skal synge to salmer, høre søndagens tekst, en kort prædiken, bede fadervor og høre velsignelsen.

Vi skal begynde med at synge en gammel salme, som passer til dagen i dag, nemlig "Nu kom der bud fra englekor". Det er nr. 71 i den nye salmebog eller nr. 63 i den gamle. Du kan også følge med i teksten her på skærmen, mens vi synger.

Salme DDS 71 Nu kom der bud fra englekor,

1 Nu kom der bud fra englekor,
at Gud herved vil stige;
hans Søn, som i det høje bor
og ejer ærens rige,
han sig vort kød vil tage på
og blandt os gå;
det nyt er uden lige.

2 Til Nazaret det budskab går,
som Gud sin engel byder,
Maria dér en hilsen får,
vidunderlig den lyder;
som lyn indtræder Gabriel
med et hilsæl,
som skrækker, skønt det fryder.

3 Livsaligste blandt Evas køn!
Gud så til dig i nåde,
du føde skal Guds egen Søn,
som haver alt at råde,
som strækker ud sin kongestav
fra hav til hav,
til alle slægters både.¹

4 Guds kraft dig overskygge skal,
og Ånden fra det høje
med nåde uden mål og tal

sig over dig skal bøje;
og Jesus er hans søde navn,
som du i favn
skal se med moderøje!

5 O Herre Jesus, lad din Ånd
mig kraftig overskygge,
bered mit hjerte ved din hånd,
at du deri kan bygge,
at også jeg kan åndelig
undfange dig
og aldrig fra dig rykke!

6 Så skal din Himmel i mig her
ved Åndens kraft begynde,
mit hjerte, sjæl og al begær
sig op til Gud skal skynde,
indtil jeg bliver engle lig
i Himmerig
og aldrig mer skal synde!

Luk 1,26-38
Thomas Kingo 1689.
N.F.S. Grundtvig 1837.

Tekstlæsning

*Jeg vil nu læse dagens tekst fra Lukasevangeliet.
Ordene er den unge pige, Marias svar på englen
Gabriels besked fra Gud om, at hun skal være gravid*

*eller frugtsommelig, som det så smukt hed i gamle
dage, og føde Guds søn.*

*På hendes ord kan man næsten høre, hvor overrasket
hun er over, at Gud netop kan bruge hende, en
uerfaren teenagepige uden nogen af de kompetancer,
man ellers skulle tro, Han havde brug for til opgaven.
Ja en undren over, hvordan Gud vender op og ned på
den målestok, vi ellers har i verden: hvem der er de
rigtige og hvem, der de forkerte, hvem der er de store
og hvem, der er de små.*

Da sagde Maria: »Min sjæl ophøjer Herren, og min ånd
fryder sig over Gud, min frelser! Han har set til sin
ringe tjenerinde. For herefter skal alle slægter prise
mig salig, thi den Mægtige har gjort store ting mod
mig. Helligt er hans navn, og hans barmhjertighed mod
dem, der frygter ham, varer i slægt efter slægt. Han
har øvet vældige gerninger med sin arm, splittet dem,
der er hovmodige i deres hjertes tanker; han har
styrtet de mægtige fra tronen, og han har ophøjet de
ringe; sultende har han mættet med gode gaver, og
rige har han sendt tomhændet bort. Han har taget sig
af sin tjener Israel og husker på sin barmhjertighed
som han tilsagde vore fædre - mod Abraham og hans
slægt til evig tid. (Luk 1,46-55)
Amen

Prædiken

En lørdag formiddag i midten af april 1982 gik jeg og vaskede trapper i en opgang i Herluf Trollesgade i Århus. Helle, min kone, og jeg var viceværter, hvad der blandt andet omfattede trappevask et par gange om måneden. Vi boede øverst oppe i en lille taglejlighed med skrå vægge, og jeg havde ladet døren ud til bagtrappen stå åben, da jeg gik i gang.

Pludselig hørte jeg Helle skribe. Jeg for op ad af trapperne, og så stod hun der og viftede med en af de der graviditetstestere, man kan købe på apoteket. *Den er positiv! Den er positiv! Jeg er gravid! Jeg er gravid!* råbte hun.

Jeg husker ikke, hvad jeg sagde. Forhåbentlig tillykke, men jeg er ikke sikker. Vi havde taget en nogenlunde fælles beslutning om, at det snart skulle til at være, det med børn. Men jeg blev overrasket, nærmest chokeret. Skulle jeg være far? Det var uvirkeligt og skræmmende. Kunne det virkelig passe? Kunne jeg magte det ansvar? Men hvis verden slog en kolbøtte den aprillørdag, så skal jeg da hilse og sige, at der blev der vendt op og ned på den dag den lille pige meldte sin ankomst knap 7 måneder senere.

Graviditet og fødsel er på en måde altid livsomvæltende; det er underfuldt, mirakuløst,

skræmmende, angstprovokerende, udfordrende og glædeligt alt sammen på en gang. Det var det for Helle og jeg, ligesom det var det for Maria, da englen kom forbi og fortalte, at hun skulle være mor.

Det barn, Maria bar under sit hjerte kom til at forandre verden i det store. Men ethvert barn forandrer verden om end i mindre målestok. At få et barn ændrer vores perspektiv, vores syn på verden og på os selv. Det får vi særligt at mærke i denne tid, hvor frygten for at der skal ske vores børn og børnebørn noget, fylder mere end bekymringerne for os selv. Når vi får børn, opdager vi, at verden ikke er helt så sikker, som vi forstillede os. Ja, det går i al sin gru op for os, at vi hverken har kontrollen og magten, sådan som vi i ungdommeligt overmod kan bilde os ind. Og coronakrisen, som vi befinder os i, er bare et slags forstørrelsesglas, der forstærker oplevelsen af skrøbelighed, sårbarhed og dødelighed.

Nu var det jo ikke ærkeenglen Gabriel, der kom med besked til Helle om, at hun skulle føde et barn. Men på en måde kunne hun såmænd ligeså godt have bildt mig ind, at det var en engel og ikke en banal graviditetstester fra apoteket, der havde bragt hende bud om, at hun skulle være mor; for hun så sådan ud! Overvældet, glad, bange, skræmt og taknemmelig. For

en ting er nemlig biologi, noget helt andet er hvordan vi oplever det, der sker.

Vi ved jo godt, hvordan et barn bliver til. Men vores viden og oplysthed gør det ikke på nogen måder mindre underfuldt først at blive gravid og senere blive mor eller far. Det første jeg tænkte var jo netop ikke: "Yes, det har vi gjort godt!". Nej, det var som at få en gave, der var meget større end noget som helst, vi ved egne anstrengelser kunne præstere.

Og som enhver forælder ved, så bliver den følelse kun endnu stærkere den dag, man står med sit nyfødte barn i armene. Man bliver utrolig taknemmelig over, at man har været så heldig, så privilegeret, ja så benådet, som det hedder med gammelt ord. Samtidig med, at der starter en bekymring, der aldrig slipper en.

Det er interessant at lægge mærke til, hvordan Maria modtager budskabet fra englen om, at hun skal føde Guds søn. Det er jo vanvittigt det her! Det kan ikke passe. "Hvordan skulle det kunne lade sig gøre, når jeg ikke har været sammen med nogen mand", udbryder hun meget forståeligt. I en ny salme beskriver digteren Marias skepsis på følgende måde:

*"Maria, var du fristet til,
at vende dig fra Gabriel og Helligåndens
flammer?"*

*At vise livet fra din dør og leve uberørt som
før
bag drømmens glasgrå rammer?"*

Søren Kirkegaard filosoferer et sted over, at Maria jo kunne have sagt, at dette her, det er for meget og afvist det. Men hun fik ikke lov at vise livet fra sin dør, hun fik ikke lov at leve uberørt. Også hun blev nægtet den form for fred, hvor det hele bare er ligegyldigt, og det ikke betyder noget, om man gør det ene eller det andet. Hun skulle nemlig blive en alt andet end uberørt kvinde, sådan som enhver kvinde og mand, der bliver mor eller far ikke kan være uberørt.

I virkeligheden er det at være uberørt vel også negativt. Tænk at være uberørt af livet, uberørt af andre mennesker, uberørt af deres glæde eller sorg, uberørt af coronakrisen? Som Møllehave siger et sted: "Hvis angsten for at miste, skulle få en til at mene, at man skulle lade være med at binde sig, så vil jeg svare: Tværtimod. Skynd dig at få noget, du kan blive ulykkelig over!" Vi kan indimellem fristes til at gemme os væk, grave os ned, så ingen kan nå os og røre ved os. Vi fristes til at vælge uberørtheden, at blive uden for livet, holde livet på afstand. Til ikke at risikere noget. Til at nøjes med det bekvemme, det overkommelige liv.

Men det er jo kun, når nogen kalder på os i både den ene og den anden forstand, at vores liv forandrer sig. Eller når vi kalder på nogen og rører ved nogen, at verden forandrer sig. Maria lod sig netop berøre, og man kan vel roligt sig, at det ikke kun var hendes egen lille verden, der forandrede sig, hun forandrede den store verden. Efter at have sundet sig, hører vi i dagens fortælling, at hun accepter sin lod i tilværelsen og tager imod det, hun har fået, selvom hun ikke forstår det.

I en tid, hvor alt er projekter, vi ved egne kræfter skal realisere og udfolde, er på en gang befriende og provokerende at møde et menneske, som tør lægge sit liv i en større magts hænder. At leve på denne magts autoritet og se, at også du og jeg er "mættet med gode gaver", som Maria siger det i den glædessang, hun bryder ud i, da englen har forladt hende.

At lægge sit liv i en større magts hænder, var det Maria måtte gøre, da hun fik besøg af englen. Ligesom vi også må gøre det, når vi får et barn, når vi rammes af en alvorlig sygdom, når vi står i en krise, som nu, når vi skal dø eller når vi på så mange andre måder mødes af det, der ikke står i vores magt at ændre på.

Midt i dette på en gang fantastiske og skræmmende liv, kan vi ikke andet end at forsøge at gøre Maria

kunsten efter, når hun i tillid og tro overgiver sig til englen Gabriel med afskedsordene: »Lad det ske mig efter dit ord. Jeg underkaster mig Gud« For når alt kommer til alt, er der ikke andet at holde sig til, end at det ord taler sandt, når det bliver sagt til Maria, til dig og til mig: "Frygt ikke. For du har fundet nåde for Gud. Du er set, elsket og taget imod". Gud har også brug for dig.

Amen

Lad os alle bede

Du levende Gud, som har bolig iblandt os.

Kirkernes døre er låst i disse dage, men din himmel over os er åben som altid.

Vi beder for dem der er alene, og dem der er sammen.

Dem der er bekymrede, og dem, der ikke magter alvoren.

Vi beder for de syge, og deres pårørende.

Dem der mister, og dem der skal dø.

Tak for korsets løfte om, at der altid er en ny solopgang - i liv og død.

Giv styrke, både til dem det er ramt af magt - og dem der er ramt af magtesløshed!

Hjælp dem der lider, mere end vi forstår, dem som ville ønske, de havde det som os!

Lad os forblive ét i dig ved din ånd - også på afstand.

Hvad vores hjerter flyder over med i ord eller stilhed, griber du: Vores verden - i dine hænder.

"Fadervor, du som er i himlene! Helliget vorde dit navn, komme dit rige, ske din vilje på jorden, som den sker i himlen; giv os i dag vort daglige brød; og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere, og led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde. *Thi dit er riget og magten og æren i evighed!*
Amen.

Velsignelse

Vi skal slutte gudstjenesten med at synge en ny salme. Den hedder "Du tar mig som jeg er!" og er skrevet af den danske digter Steen Kaalø. Det er godt budskab i en tid, hvor vi særligt får at mærke, at vi mennesker rummer både det bedste og værste, det gode og det onde, men at Gud tager os med det hele.

Vores organist Lillian Kranker vil spille melodien igennem en gang, før vi synger den. Teksten kan I følge med på skærmen.

1. Du tar mig, som jeg er,
du tar mig, som den blide sommerregn
gir både korn og mælkebøtter væde,
som solen stråler over høg og stær,

- og duggen spreder guld på skrald og hegn,
du tar mig med din sommerlyse glæde!
2. Du tar mig, Herre Gud,
når jeg er svag, og ingenting er værd,
og jeg så tit har nægtet dig min tanke.
For jeg er barnet, som du førte ud
af dåbens storm og skum, om skarpe skær,
mit kors er dit, det er min redningsplanke!
3. Du tar mig i min nød,
du tar mig, når jeg danser glad og vild,
du ser i hjertet jeg er en af dine.
Du er hos mig, selv i min skam og død,
for ingenting kan ændre det du vil,
og du vil ikke andet end velsigne!
4. Du tar mig som jeg står,
fuldstændig som jeg står og går, jeg får
forladelse for alt, hvad jeg forspildte.
Og sommer spirer af en vinters sår,
og frihed springer ud af trællekår.
Fortabtes domme er hos dig så milde!
5. Du tar mig med dit Ord,
som taler i mit lange korte liv,
som vælder af din visdoms himmerige.
Nu, Herre, tag mig nådigt til dit bord,
og hvisk om skyld og blod, og brød og vin,
så vandrer jeg ad nådens himmelstige!
6. Du tar mig, som jeg er,
i alt mit ingenting, du griber mig,

i død og sorg og vé – når jeg må græde.
Du favner mig, du tar mig som jeg er,
al fare, smerte, savn, står nu til dig,
hav evig tak, og tag imod min glæde!

[Sten Kaalø](#), 2002

Melodi: [Hans Peter Soelmark](#)

Tak for i dag og alt godt.